

Diumenge 13 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 5,21-43): En aquell temps, Jesús travessà el llac amb la barca i va tornar a l'altra riba. Molta gent es reuní al seu voltant, i Ell es quedà vora l'aigua. Llavors arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llança als peus i, suplicant-lo amb insistència, li diu: «La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui». Jesús se n'anà amb ell. El seguia molta gent que l'empenyia pertot arreu.

Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Havia sofert molt en mans de metges i s'hi havia gastat tot el que tenia, però no havia obtingut cap millora, sinó que anava de mal en pitjor. Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar la roba, ja em curaré».

Immediatament va deixar de perdre sang i sentí dintre d'ella que estava guarida del mal que la turmentava. Jesús s'adonà a l'instant de la força que havia sortit d'ell i es girà per preguntar a la gent: «Qui m'ha tocat la roba?». Els seus deixebles li contestaren: «¿Veus que la gent t'empeny pertot arreu i encara preguntes qui t'ha tocat?». Però Jesús anava mirant al seu voltant per veure la qui ho havia fet. Llavors aquella dona, que sabia prou bé què li havia passat, tremolant de por es prosternà davant d'Ell i li va explicar tota la veritat. Jesús li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i queda guarida del mal que et turmentava».

Mentre Jesús encara parlava, en van arribar uns de casa del cap de la sinagoga a dir-li: «La teva filla s'ha mort. Què en trauràs, d'amoïnar el Mestre?». Però Jesús, en sentir aquestes paraules, digué al cap de la sinagoga: «No tinguis por; tingues només fe». I

no va permetre que l'acompanyés ningú, fora de Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys. Entra a la casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm». Ells se'n burlaven, però Jesús els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui l'acompanyaven, entra al lloc on era la nena, l'agafa per la mà i li diu: «Talita, cum -que vol dir: 'Noia, aixeca't'». A l'instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren sorpresos i no se'n sabien avenir. Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia.

«Tingues només fe»

Fray Valentí SERRA i Fornell
(Barcelona, Espanya)

Avui, sant Marc ens presenta una gernació de necessitats que s'apropa a Jesús-Salvador cercant consol i salut. Fins i tot, aquell dia s'obrí pas entre la multitud un home anomenat Jaire, el cap de la sinagoga, per tal d'implorar la salut de la seva filleta: «La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui» (Mc 5,23).

Qui sap si aquell home coneixia Jesús de vista, de veure'l sovint a la sinagoga i, trobant-se tan desesperat, decidí invocar el seu ajut. En tot cas, Jesús copsant la fe d'aquell pare afligit accedí a la seva petició; només que mentre s'adreçava vers la seva casa arribà la nova que la noieta ja havia mort i que era inútil de molestar-lo: «La teva filla s'ha mort. Què en trauràs, d'amoïnar el Mestre?» (Mc 5,35).

Jesús, adonant-se de la situació, demanà a Jaire que no es deixés influir per l'ambient pessimista bo i dient-li: «No tinguis por, tingues només fe!» (Mc 5,36). Jesús demanà a aquell pare una fe més gran, capaç d'anar més enllà dels dubtes i de la por. En arribar a la casa de Jaire, el Messies retornà la vida a la noieta amb les paraules: «Talita, cum -que vol dir: 'Noia, aixeca't'» (Mc 5,41).

També nosaltres hauríem de tenir més fe, aquella fe que no dubta davant les

dificultats i proves de la vida, i que sap madurar en el dolor a través de la nostra unió amb el Crist, tal com ens suggereix el papa Benet XVI en la seva encíclica Spe Salvi (Salvats per l'esperança): «El que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir davant el dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, madurar en ella i trobar-hi un sentit mitjançant la unió amb Crist, que ha sofert amb amor infinit».